



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: UNIPETROL RPA, s.r.o.**, IČ 27597075, se sídlem Záluží 1, Litvínov, zastoupeného Mgr. Romanem Vojtou, LL.M., advokátem advokátní kanceláře WEIL, GOTSHAL & MANGES s.r.o., se sídlem Křížovnické nám. 193/2, Praha 1, proti **žalovanému: Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 27.10.2010, č.j. 9612/10-1200-506330,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 27.10.2010, č.j. 9612/10-1200-506330, a rozhodnutí Finančního úřadu v Litvínově ze dne 27.5.2010, č.j. 29125/10/207971505917, **se pro nezákonnost zrušují** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **p o v i n e n zaplatit** žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **17 730,-Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí původně žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 27.10.2010, č.j. 9612/10-1200-506330, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu v Litvínově o dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2005 ze dne 27.5.2010, č.j. 29125/10/207971505917, kterým bylo částečně vyhověno odvolání proti konkludentnímu vyměření předmětné daně tak, že byla daňová povinnost změněna z částky 335 873 460,- Kč na částku 324 944 880,- Kč.

Dne 1.1.2013 vstoupil v účinnost zákon č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o finanční správě“), kterým byla zrušena všechna finanční ředitelství, včetně Finančního ředitelství v Ústí nad Labem.

Podle ustanovení § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) ve spojení s ustanoveními § 5 a § 7 písm. a), § 20 odst. 2 zákona o finanční správě se od 1.1.2013 místo původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem stalo žalovaným Odvolací finanční ředitelství.

V žalobě žalobce stručně zrekapituloval průběh správního řízení. Konstatoval, že dne 2.10.2006 podal přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2005. Dne 1.11.2006 podal opravný prostředek proti konkludentnímu vyměření daně. Dne 17.1.2007 Finanční úřad v Litvínově rozhodl o částečném vyhovění tomuto opravnému prostředku. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém bylo rozhodnuto Finančním ředitelstvím v Ústí nad Labem rozhodnutím ze dne 13.7.2007. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem bylo napadeno žalobcem žalobou proti rozhodnutí správního orgánu. Na základě této žaloby Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 4.2.2009, č.j. 15 Ca 176/2007-65, zrušil jak žalobou napadené rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem tak i autoremedurní rozhodnutí o odvolání Finančního úřadu v Litvínově ze dne 17.1.2007. Kasační stížnost Finančního ředitelství v Ústí nad Labem Nejvyšší správní soud zamítl rozsudkem ze dne 26.8.2009, č.j. 1 Afs 49/2009-109.

Dne 11.2.2010 obdržel žalobce výzvu od Finančního úřadu v Litvínově ze dne 11.2.2010, č.j. 7299/10/207971505865, kterou byl vyzván k doložení oprávněnosti čerpání investiční pobídky. I přes námitky a vyjádření žalobce pak bylo pokračováno v daňovém řízení a dne 27.5.2010 bylo Finančním úřadem v Litvínově vydáno autoremedurní rozhodnutí ve věci o odvolání proti konkludentnímu vyměření daně, č.j. 29125/10/207971505917. Rozhodnutím Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 1.11.2010, č.j. 9612/10-1200-506330, bylo následné žalobcovo odvolání zamítnuto.

Žalobce namítal nicotnost žalobou napadených rozhodnutí. Žalobce totiž argumentoval názorem, že konkludentní vyměření daně, proti kterému podal odvolání, o kterém bylo rozhodováno správcem daně, zaniklo již dlouho před vydáním autoremedurního rozhodnutí ze dne 27.5.2010, proti kterému směřovalo odvolání, o němž bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím. Žalobce trvá na tom, že předmětné konkludentní vyměření daně bez dalšího zaniklo, respektive bylo nahrazeno autoremedurním rozhodnutím o odvolání proti němu ze dne 17.1.2007. Dle názoru žalobce původní konkludentní vyměření daně již neexistuje a to bez ohledu na skutečnost, že autoremedurní rozhodnutí ze dne 17.1.2007 bylo následně pravomocně zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4.2.2009, č.j. 15 Ca 176/2007-65. Ve své argumentaci žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5.5.2010, č.j. 1 Afs 29/2010-66. Žalobce dále s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.3.2006, č.j. 1 As 27/2004-73, trvá na tom, že nelze vydat rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí neexistujícímu.

Dále žalobce uvedl, že ačkoli žalovaného na výše uvedená stanoviska v průběhu správního řízení upozorňoval, žalovaný se s otázkou nicotnosti autoremedurního rozhodnutí ze dne 27.5.2010, proti kterému směřovalo odvolání, v žalobou napadeném rozhodnutí nevypořádal. A dokonce žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí rozhodoval o odvolání

proti danému dle žalobce nicotnému autoremedurnímu rozhodnutí správce daně. Proto považuje žalobou napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.

Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů namítá žalobce rovněž z toho důvodu, že se žalovaný dle jeho názoru v žalobou napadeném rozhodnutí nezabýval jeho odvolací námitkou týkající se porušení zásady in dubio pro reo ve věci zastavení řízení z důvodu odpadnutí důvodu řízení. Dále namítal nepřezkoumatelnost autoremedurního rozhodnutí správce daně ze dne 27.5.2010, neboť dle jeho názoru z uvedeného rozhodnutí není zřejmé, jak správce daně rozhodl, zda byla žalobci doměřena nějaká daňová povinnost a případně v jaké výši, které rozhodnutí bylo tímto autoremedurním rozhodnutím změněno a zda změnou tohoto rozhodnutí došlo k nahrazení či doplnění původního rozhodnutí.

Dále žalobce bez bližší specifikace uvedl, že se žalovaný a správce daně ve svých rozhodnutích nevypořádali s vícero dalšími námitkami žalobce a důkazy navrženými k jejich prokázání, a proto považuje žalobou napadené rozhodnutí rovněž za nepřezkoumatelné.

Dále žalobce namítal zejména nezákonnost autoremedurního rozhodnutí správce daně ze dne 27.5.2010 a žalobou napadeného rozhodnutí z toho důvodu, že správní orgány je s ohledem na skutečnost, že Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 4.2.2009, č.j. 15 Ca 176/2007-65, zrušil předchozí rozhodnutí žalovaného ve věci a současně i předchozí autoremedurní rozhodnutí, vůbec neměli vydávat a po vrácení věci k dalšímu řízení od soudu měli řízení zastavit. V tomto směru žalobce poukázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24.11.2009, č.j. 1 Aps 2/2008-76, ve kterém se rozšířený senát vyjadřoval k otázce, zda je vůbec správce daně oprávněn k dalšímu postupu v daňovém řízení v případě, kdy krajský soud zruší rozhodnutí odvolacího orgánu i rozhodnutí správce daně prvního stupně. V tomto rozhodnutí dospěl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu k závěru, že prvostupňový orgán v daňovém řízení nemůže po zrušení svého rozhodnutí soudem v řízení pokračovat a vydat rozhodnutí nové, ale že musí takové řízení zastavit podle § 27 odst. 1 písm. g) zák. č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „daňový řád“), pro odpadnutí důvodu řízení. Správce daně a žalovaný v dané věci však i přes upozornění žalobce postupovali v rozporu s výše uvedenými závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu.

Dále žalobce namítal s odkazem na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14.4.2009, č.j. 8 Afs 15/2007-75, že rozhodnutím Krajského soudu ze dne 4.2.2009, č.j. 15 Ca 176/2007-65, kterým bylo zrušeno i autoremedurní rozhodnutí správce daně ze dne 17.1.2007, dané daňové řízení skončilo a rozhodnutí krajského soudu současně založilo překážku věci rozsouzené ve věci daně z příjmů žalobce za zdaňovací období roku 2005.

Žalobce trvá na tom, že v důsledku rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4.2.2009, č.j. 15 Ca 176/2007-65, kterým bylo zrušeno druhostupňové rozhodnutí žalovaného i autoremedurní rozhodnutí správce daně ze dne 17.1.2007, nebyla žalobci za zdaňovací období roku 2005 vyměřena daň z příjmů právnických osob. Z výše uvedené argumentace dle žalobce vyplývá, že již mu ani daň z příjmů právnických osob za uvedené období být nově vyměřena nemůže. Proto trvá na tom, že jeho daň z příjmů právnických osob za uvedené období je ve výši 0,- Kč. Vzhledem ke skutečnosti, že již žalobci žádná daň z příjmů právnických osob za uvedené období nemůže být vyměřena, nelze dle jeho názoru ani zkoumat, zda dodržel podmínky pro slevu z této neexistující daňové povinnosti za rok 2005.

Žalobce rovněž namítal, že daňové orgány měly v dané situaci při znalosti závěrů obsažených v rozhodnutích rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne

24.11.2009, č.j. 1 Aps 2/2008-76, a ze dne 14.4.2009, č.j. 8 Afs 15/2007-75, v souladu se zásadou in dubio pro libertate zvolit takový výklad příslušných předpisů, který bude co nejméně zasahovat do práv žalobce. Měly tedy dospět k závěru, že v daňovém řízení již nelze pokračovat. Vzhledem k tomu, že však daňové orgány postupovaly v rozporu s uvedenou zásadou, jsou dle žalobce žalobou napadené rozhodnutí i prvostupňové autoremedurní rozhodnutí správce daně ze dne 27.5.2010 nezákonná.

Současně žalobce namítl, že předmětná rozhodnutí vydaná daňovými orgány po rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4.2.2009, č.j. 15 Ca 176/2007-65, jsou stížena i dalšími vadami. Ve výroku obou rozhodnutí chybí dle žalobce uvedení právních předpisů, podle nichž bylo rozhodováno. V autoremedurním rozhodnutí správce daně ze dne 27.5.2010 pak dle žalobce chybí uvedení nově vyměřeného základu daně a nově vyměřené daně a rozdílu mezi základem daně a daní původně stanovenou a základem daně a daní nově vyměřenou.

Žalobce rovněž namítal, že i v případě, že by daňové orgány po zrušujícím rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4.2.2009, č.j. 15 Ca 176/2007-65, mohly pokračovat v daňovém řízení, bylo by žalobou napadené rozhodnutí nezákonné, neboť žalobci nebyla protizákonně přiznána sleva na dani v souladu s investiční pobídkou s odkazem na skutečnost, že se v roce 2007 společnost UNIPETROL RPA, s.r.o. stala právní nástupcem společnosti CHEMOPETROL, a.s. Zdůraznil, že v citovaném rozsudku krajský soud konstatoval, že žalobce měl i přes uvedenou korporátní změnu jako právní nástupce společnosti CHEMOPETROL, a.s. nárok na slevu na dani v souvislosti s investiční pobídkou. Daňové orgány však tento pro ně v dané věci závazný právní názor nerespektovaly. V důsledku toho je dle žalobce žalobou napadené rozhodnutí nezákonné.

Žalobce rovněž namítal, že daňové orgány neměly postupovat dle právního názoru uvedeného v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26.8.2009, č.j. 1 Afs 49/2009-109, kterým bylo rozhodováno o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4.2.2009, č.j. 15 Ca 176/2007-65, který byl vysloven pouze jako obiter dictum, ale měl postupovat výlučně v souladu se závěry obsaženými ve výše citovaném rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem.

Dále žalobce namítl, že daňové orgány při existenci více výkladů § 35a odst. 2 písm. c) zák. č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (dále jen „zákon o daních z příjmů“), upřednostnily výklad v neprospěch žalobce, ač měl upřednostnit výklad ve prospěch žalobce. Tento postup je dle žalobce v rozporu se zásadami in dubio pro libertate, resp. z ní vycházejícími pravidly in dubio mitius nebo in dubio pro reo. Žalobce trvá na tom, že ustanovení § 35a odst. 2 písm. c) zákona o daních z příjmů není jasné a srozumitelné a ani jeho výklad v daném případě není jednoznačný. Je nepřijatelné, aby následky nejednoznačnosti daňového zákona a nejednotnost jeho uplatňování byla v konečném důsledku k tíži žalobce jako daňového subjektu.

Žalobce rovněž uvedl, že vycházel z toho, že pětileté období, resp. lhůta, ve které lze slevu na dani uplatňovat, začala v roce 2001 a skončila v roce 2005. V roce 2005, tj. v posledním roce zmíněného pětiletého období, žalobce splnil veškeré zákonné podmínky pro vznik slevy na dani a tuto za toto jediné relevantní období uplatnil. Jestliže pak předmětné pětileté období skončilo právě v roce 2005, nemohl žalobce podmínku dle § 35a odst. 2 písm. c) zákona o daních z příjmů již následně porušit. Výklad Nejvyššího správního soudu uvedený v rozsudku ze dne 26.8.2009, č.j. 1 Afs 49/2009-109, kterým bylo rozhodováno o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4.2.2009, č.j. 15 Ca 176/2007-65, dle kterého se má zkoumat, zda žalobce dodržel v období pěti let po roce 2005 podmínku uvedenou v § 35a odst. 2 písm. c) zákona o daních z příjmů, považuje

žalobce za překvapivý a rozporný s dosavadním výkladem Ministerstva financí. Při aplikaci tohoto překvapivého názoru Nejvyššího správního soudu tak na minulé jednání žalobce byly kladeny zcela nové požadavky, se kterými se žalobce neměl možnost před rozhodnutím Nejvyššího správního soudu seznámit a v příslušném období se jimi řídit. Aplikací názoru Nejvyššího správního soudu ze strany daňových orgánů vůči žalobci tak došlo dle jeho názoru k porušení jeho práva na předvídatelnost rozhodnutí jako součásti práva na spravedlivý proces a byl rovněž porušen princip legitimních očekávání žalobce.

Dále žalobce poukázal na skutečnost, že do ustanovení § 35a odst. 2 písm. c) zákona o daních z příjmů byla podmínka zákazu sloučení s jiným subjektem doplněna až novelou s účinností od 30.1.2002. Toto novelizované znění již nelze aplikovat na daný případ. Do uvedené novely v předmětném ustanovení zákaz sloučení příjemce investiční pobídky s jiným subjektem v daném ustanovení nebyl a nemohlo tedy ze žalobcovy strany k jeho porušení dojít. Dle žalobce došlo uvedenou novelou k rozšíření okruhu podmínek pro možnost uplatnění slevy na dani. Jiný výklad by dle žalobce znamenal absolutní iracionalitu. Žalobce trvá na tom, že podmínka obsažená v § 35a odst. 2 písm. c) zákona o daních z příjmů ve znění rozhodném pro daný případ nebyla z jeho strany porušena.

Původně žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Původně žalovaný zrekapituloval dosavadní průběh daňového a soudního řízení v předmětné věci. K samotným námitkám žalovaný uvedl, že jsou totožné s námitkami uplatněnými v rámci daňového řízení, se kterými se žalovaný vypořádal v rámci odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

Původně žalovaný považuje argumentaci žalobce, že po zrušení vyměření daně již nelze pokračovat v řízení za nepříhodnou. Původně žalovaný trval na tom, že v daném případě došlo k vyměření daně konkludentně na základě daňového přiznání žalobce a následným rozhodnutím o odvolání proti tomuto konkludentnímu vyměření daně došlo pouze ke změně výše daňové povinnosti, ovšem ke zrušení původního vyměření daně v dané věci nikdy nedošlo. Původně žalovaný trval na tom, že bylo v daném případě nutné vyřídit žalobcem řádně podaný opravný prostředek proti konkludentnímu vyměření daně, k čemuž úkony daňových orgánů směřovaly. Bylo-li zrušeno autoremedurní rozhodnutí správce daně o odvolání žalobce proti konkludentnímu vyměření daně ze dne 17.1.2007 a rozhodnutí o odvolání proti tomuto autoremedurnímu rozhodnutí, zůstalo v daňovém řízení dle žalovaného nedořešeno odvolání žalobce proti konkludentnímu vyměření daně. Tento nepřijatelný stav bylo nutno dle původně žalovaného odstranit, ve věci rozhodnout a dosažením právní moci původního vyměření jej postavit na jisto.

K argumentaci rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 5.5.2010, č.j. 1 Afs 29/2010-66, původně žalovaný uvedl, že se závěry obsaženými v tomto rozsudku není postup správce daně v rozporu, neboť v případě rozhodovaném citovaným rozsudkem bylo zahájeno vytýkácí řízení, aniž by došlo ke konkludentnímu vyměření daně. V případě, který je předmětem tohoto řízení, došlo řádně ke konkludentnímu vyměření daně a vytýkácí řízení nebylo vůbec zahájeno. Dle žalovaného rovněž nedošlo ani ke kolizi se závěry obsaženými v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17.3.2006, č.j. 1 As 27/2004-73, neboť v případě, který je předmětem tohoto řízení nejde o neexistující rozhodnutí, nýbrž o rozhodnutí o konkludentním vyměření, které bylo vykonatelné, přestože nenabýlo právní moci.

Dále původně žalovaný uvedl, že trvá na tom, že konkludentní vyměření daně nebylo nikdy zrušeno, a proto rozhodnutí o odvolání, vydané po rozhodnutí soudu, je procesně v souladu s daňovým řádem.

Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou, ve které uvedl, že tvrzení žalovaného o existenci konkludentního vyměření daně z roku 2006 je nesprávné. Dle žalobce konkludentní vyměření daně z roku 2006 bez dalšího zaniklo a bylo nahrazeno novým rozhodnutím Finančního úřadu ze dne 17.1.2007. Autoremedurní rozhodnutí správce daně ze dne 17.1.2007 bylo pak dle žalobce novým a jediným prvostupňovým vyměření základu daně z příjmů právnických osob a daňové povinnosti za rok 2005. V tomto směru žalobce odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, ze které vyplývá, že v případě autoremedurního rozhodnutí jde o nové rozhodnutí (např. rozsudky ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 15/2007-75, ze dne 19.6.2009, č.j. 8 Afs 76/2007-48, ze dne 21.2.2008, č.j. 7 Afs 68/2007-82). Žalobce rovněž poukázal na skutečnost, že ke stejnému závěru ve své judikatuře dospěl i Nejvyšší soud.

Žalobce dále trvá na tom, že v důsledku zrušení autoremedurního rozhodnutí ze dne 17.1.2007 nemohlo dojít k nějakému obživení konkludentního vyměření daně. Tento závěr dle žalobce vyplývá i z již citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5.5.2010, č.j. 1 Afs 29/2010-66, a z nálezu Ústavního soudu ze dne 21.10.2010, sp. zn. III. ÚS 2203/10.

Žalobce tedy trvá na tom, že v době vydání autoremedurního rozhodnutí ze dne 27.5.2010 neexistovalo již žádné původní vyměření daně ani žádné nevyřízené odvolací řízení. Žalobce trvá rovněž na tom, že je pojmově vyloučeno, aby správce daně v odvolacím řízení rozhodoval o odvolání proti neexistujícímu rozhodnutí.

Dále žalobce zopakoval, že trvá na svých názorech, že s ohledem na závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu obsažené v usnesení ze dne 24.11.2009, č.j. 1 Afs 2/2008-76, daňové orgány vzhledem ke skutečnosti, že rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4.2.2009, č.j. 15 Ca 176/2007-65, bylo zrušeno jako druhostupňové rozhodnutí tak i autoremedurní rozhodnutí správce daně ze dne 17.1.2007, nemohlo být v předmětném daňovém řízení pokračováno.

Dále žalobce podáním ze dne 15.8.2012 doplnil svoji argumentaci o odkazy na relevantní judikaturu Evropského soudního dvora. Žalobce uvedl, že již v žalobě konstatoval, že úvahy Nejvyššího správního soudu o podmínkách uplatnění slevy na dani publikované v rozsudku 26.8.2009, č.j. 1 Afs 49/2009-109, kterým bylo rozhodováno o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4.2.2009, č.j. 15 Ca 176/2007-65, jsou zcela nové a překvapivé a vedly k retroaktivnímu a protiprávnímu zásahu do práv žalobce. Dle názoru žalobce správnost jeho tvrzení o nepřipustnosti postupu daňových orgánů podle takto nově formulovaných úvah podporuje i rozhodnutí Evropského soudního dvora ze dne 15.12.2011, sp. zn. C-427/10, Banca Antoniana Popolare Veneta SpA v. Ministrero dell'Economia e delle Finanze, Agenzia delle Entrate. V odůvodnění tohoto rozsudku je uvedeno, že pokud daňový subjekt postupuje v souladu s praxí daňové správy, není možné takové jednání zpětně přičítat k tíži daňovému subjektu. Evropský soudní dvůr dovodil, že retroaktivní změna právního posouzení k tíži daňového subjektu je vyloučena. Postup daňových orgánů v souladu s překvapivým názorem Nejvyššího správního soudu v dané věci, kdy byly tyto závěry aplikovány zpětně na rok 2005, je dle žalobce v příkrém rozporu s výše uvedenými závěry Evropského soudního dvora. Postupem daňových orgánů byl porušen dle žalobce princip legitimních očekávání žalobce.

Daňové orgány měly postupovat v souladu se zásadou *in dubio pro reo*. Žalobce trvá na tom, že s ohledem na závěry Evropského soudního dvora obsažené ve výše citovaném rozsudku, nebyly daňové orgány oprávněny na daňové povinnosti žalobce k dani z příjmů za rok 2005 aplikovat zpětně nové obecné právní úvahy Nejvyššího správního soudu obsažené v rozsudku 26.8.2009, č.j. 1 Afs 49/2009-109. Naopak finanční orgány měly aplikovat výklad pro žalobce příznivější, který finanční orgány zastávaly v rozhodné době a ze kterého žalobce v dobré víře vycházel.

Při jednání soudu právní zástupce žalobce přednesl žalobu shodně jako v jejím písemném vyhotovení a ve smyslu repliky a doplňujícího podání ze dne 15.8.2012. Dále zdůraznil, že dle jeho názoru obě žalobou napadená rozhodnutí jsou nejen nezákonná, nýbrž i nicotná pro zřejmé a logické důvody ve smyslu rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 4.2.2009, č.j. 8 Afs 15/2007-75, když trpí zjevnými těžkými vadami. Tuto skutečnost dovozuje z faktu, že předchozí zrušující rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4.2.2009, č.j. 15 Ca 176/2007-65, pro daný případ nastolil stav, že tímto rozsudkem bylo ukončeno daňové řízení ve věci daně z příjmu právnických osob za zdaňovací období roku 2005. Tento rozsudek dle žalobce v dané věci zakládá překážku věci rozsouzené. Proto dle žalobce správce daně nepřípustně vydal rozhodnutí o odvolání do původního konkludentního vyměření daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2005. Žalobce trvá na tom, že předmětné konkludentní vyměření daně nemohlo obživnout. Proto se domnívá, že pochybil i původně žalovaný, když i on ve své rozhodovací činnosti rozhodoval o neexistujícím konkludentním vyměření daně. Žalobce odmítá názor žalované strany, že po zrušujícím rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4.2.2009, č.j. 15 Ca 176/2007-65, nadále existuje prvotní konkludentní vyměření daně, vůči němuž bylo podáno odvolání, o kterém bylo nutné meritorně rozhodnout. Žalobce trvá na tom, že v předmětné věci finanční orgány nemohly vydat nové rozhodnutí a stejně tak nemohlo obživnout ani konkludentní rozhodnutí o vyměření daně pro překážku věci rozhodnuté. Dále žalobce zdůraznil, že skutečnost, že finanční orgány obou stupňů již nemohly po zrušujícím rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4.2.2009, č.j. 15 Ca 176/2007-65, v daňovém řízení pokračovat, již byla konstatována zdejším soudem v rozsudku ze dne 16.10.2013, č.j. 15 A 53/2010-106, v rámci řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu. Žalobce dále podotkl, že již v průběhu daňového řízení důsledně a opakovaně poukazoval na překážku věci pravomocně rozhodnuté a na nicotnost rozhodnutí vydávaných daňovými orgány v předmětném řízení.

Při tomtéž jednání soudu pověřená pracovnice žalovaného plně odkázala na předchozí písemné vyjádření k podané žalobě. Uvedla, že má za to, že rozhodnutí, která jsou předmětem daného řízení, nemohou být prohlášena za nicotná pro údajnou překážku věci pravomocně rozhodnuté. Dále konstatovala, že je přesvědčena, že obě dotyčná rozhodnutí nejsou ani nezákonná, přičemž dle jejího názoru v daném případě nebyla porušena žádná hmotná ani procesní práva ze strany správce daně ani ze strany původního žalovaného. Rovněž navrhla přerušení řízení do rozhodnutí o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 16.10.2013, č.j. 15 A 53/2010-106, kterým bylo rozhodováno na základě totožného skutkového stavu o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Procesnímu návrhu pověřené pracovnice žalovaného na přerušení řízení soud nevyhověl, neboť dospěl k závěru, že samotná skutečnost podání kasační stížnosti jako mimořádného opravného prostředku proti rozsudku zdejšího soudu ze dne 16.10.2013, č.j. 15 A 53/2010-106, nemůže mít vliv na posouzení věci v daném řízení.

Primárně se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Soud dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí touto vadou netrpí, neboť právní názor původního žalovaného na věc je dostatečně zřejmý a přezkoumatelný. Původní žalovaný se sice nevyjádřil zcela výslovně ke všem odvolacím námitkám, ovšem jeho postoje k jednotlivým problematickým otázkám jsou zcela zřejmé a odůvodnění obsahuje důvody, které původního žalovaného k jeho závěrům vedly.

Následně se soud zabýval otázkou zákonnosti postupu daňových orgánů v daném řízení.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce podal dne 2.10.2006 daňové přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2005. Dne 4.10.2006 byla správcem daně ve smyslu ustanovení § 46 odst. 5 daňového řádu konkludentně vyměřena na základě tohoto daňového přiznání daň z příjmů právnických osob žalobce za dané zdaňovací období. Dne 1.11.2006 podal žalobce odvolání proti rozhodnutí správce daně, jímž byla ke dni 2.10.2006 konkludentně vyměřena daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2005. O tomto odvolání autoremedurně rozhodoval správce daně a odvolání rozhodnutím ze dne 17.1.2007, č.j. 2130/07/207971/2783, změnil tak, že daňová povinnost se mění z částky 335 873 460,- Kč na částku 336 274 120,- Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 16.2.2007 odvolání. O odvolání rozhodovalo Finanční ředitelství v Ústí nad Labem, které rozhodnutím ze dne 17.7.2007, č.j. 9179/07-1200, částečně vyhovělo odvolání a změnilo daňovou povinnost z částky 336 274 120,- Kč na částku 324 944 880,- Kč. Toto rozhodnutí žalobce napadl žalobou v rámci správního soudnictví. Rozsudkem ze dne 4.2.2009, č.j. 15 Ca 176/2007-65, Krajský soud v Ústí nad Labem zrušil jak rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem tak i autoremedurní rozhodnutí správce daně o odvolání proti konkludentnímu vyměření daně a věc vrátil Finančnímu ředitelství v Ústí nad Labem k dalšímu řízení. Kasační stížnost podaná Finančním ředitelstvím v Ústí nad Labem byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26.8.2009, č.j. 1 Afs 49/2009-109. Následně správce daně vydal dne 27.5.2010 nové autoremedurní rozhodnutí o odvolání, č.j. 29125/10/207971505917, ve kterém odvolání žalobce bylo částečně vyhověno tak, že

daňová povinnost byla za předmětné zdaňovací období změněna z částky 335 873 460,- Kč na částku 324 944 880,- Kč. Proti tomuto autoremedurnímu rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém rozhodlo Finanční ředitelství v Ústí nad Labem rozhodnutím ze dne 27.10.2010, č.j. 9612/1200-506330, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto.

Spornou otázkou mezi účastníky je skutečnost, zda byl v souladu se zákonem postup daňových orgánů, které pokračovaly v daňovém řízení i poté, co bylo Krajským soudem v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 4.2.2009, č.j. 15 Ca 176/2007-65 zrušeno autoremedurní rozhodnutí o odvolání proti konkludentnímu vyměření daně vydané Finančním úřadem v Litvínově dne 17.1.2007 i druhostupňové rozhodnutí týkající se vyměření daně.

Obdobnou otázkou se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozhodnutích ze dne 14.4.2009, č.j. 8 Afs 15/2007-75, publikovaném ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 1865/2009, a ze dne 24.11.2009, č.j. 1 Aps 2/2008-76, publikovaném ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 1997/2010.

V rozhodnutí ze dne 14.4.2009, č.j. 8 Afs 15/2007-75, se rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zabýval především otázkou charakteru a významu rozhodnutí druhoinstančního orgánu o odvolání dle daňového řádu. V citovaném usnesení dospěl rozšířený senát mimo jiné k následujícím závěrům:

- „*Daňový řád nezná možnost zrušení platebního výměru a vrácení věci správci daně prvního stupně dalšímu řízení. Z toho plyne, že rozhodnutím o odvolání daňové řízení končí, bez ohledu na to, o jaké rozhodnutí se jedná.*“
- „*Při vrácení odvolání k autoremedurnímu rozhodnutí, je rozhodnutím o odvolání až rozhodnutí správce daně prvního stupně v rámci této autoremedury, pokud je odvolání vyhověno zcela. Pokud je vyhověno odvolání jen částečně, je zde možné další odvolání, neboť jde o nové rozhodnutí, po němž může následovat i nové odvolací řízení. Změna rozhodnutí (platebního výměru), nebo jeho zrušení však jsou rozhodnutím konečným. Jiný závěr zákon neumožňuje.*“
- „*Pokud tedy neshledá odvolací orgán důvod k postoupení věci správci daně prvního stupně k zamítnutí odvolání pro nesplnění procesních podmínek, ani k provedení autoremedury v případě postupu podle § 50 odst. 5 daňového řádu, ani rozhodnutí sám nezmění, může odvolání jen zamítnout, pokud nebylo důvodné, anebo může rozhodnutí zrušit. Toto zrušení však s ohledem na nemožnost pokračování v řízení přichází v úvahu jen tam, kde důvodnost odvolání spočívala v závěru, že daň neměla být vůbec vyměřena či doměřena. Podobně chápe zrušení rozhodnutí v odvolacím řízení správní řád, který však takové rozhodnutí výslovně spojuje se zastavením řízení [§ 90 odst. odst. 1 písm. a) – zruší a zastaví]. Ani v řízení podle správního řádu však skutečnost, že by se zrušením rozhodnutí nebylo řízení současně zastaveno, neznamená, že by mohlo dojít k pokračování řízení před správním orgánem prvního stupně; to totiž vyžaduje, aby byla věc správnímu orgánu prvního stupně odvolacím orgánem k dalšímu řízení vrácena. Ve správním řízení to lze, v daňovém s výjimkami výše uvedenými, které však jsou procesním postupem a nikoliv odvolacím rozhodnutím, nikoliv. Skutečnost, že daňový řád neumožňuje zrušení rozhodnutí a vrácení věci prvostupňovému orgánu k dalšímu řízení nemůže být vykládána tak, že v tom případě správce daně prvního stupně*

může pokračovat v řízení po té, kdy byl platební výměr zrušen. Odvoláním přešla funkční příslušnost k řízení a rozhodnutí na odvolací orgán a zpět se může vrátit jen v důsledku jeho rozhodnutí, které však daňový řád vylučuje, či zákonem předpokládaným postupem v jeho mezích.“

Rozšířený senát rovněž v citovaném rozhodnutí dospěl k závěru, že vydá-li správce daně po zrušení platebního výměru v odvolacím řízení znovu platební výměr, jedná se o rozhodnutí nezákonné. Nejedná se však o rozhodnutí nicotné.

Důsledkem závěrů obsažených ve výše citovaném usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu pro případy, kdy bylo zrušeno rozsudkem soudu jak rozhodnutí prvoinstanční tak i rozhodnutí o odvolání se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém rozhodnutí ze dne 24.11.2009, č.j. 1 Aps 2/2008-76. V citovaném rozhodnutí dospěl rozšířený senát k závěru, že pokud prvostupňový orgán v daňovém řízení nemůže po zrušení svého rozhodnutí v řízení pokračovat a vydat rozhodnutí nové, nemůže tak učinit ani po zrušení platebního výměru soudem. Dále dovodil, že zrušil-li soud dodatečný platební výměr, nemůže být vydán znovu a nepřichází v úvahu ani pokračování daňového řízení, a to přesto, že bylo prvoinstanční rozhodnutí zrušeno soudem z procesních důvodů a vráceno druhoinstančnímu orgánu k dalšímu řízení. Dle závěrů rozšířeného senátu jediným správným postupem daňového orgánu po zrušení prvoinstančního rozhodnutí soudem je zastavení řízení podle § 27 odst. 1 písm. g) daňového řádu pro odpadnutí důvodu řízení. Tímto rozhodnutím byla podstatně změněna dosavadní rozhodovací praxe správních soudů, ze které vycházel i Krajský soud v Ústí nad Labem při vydání rozsudku ze dne 4.2.2009, č.j. 15 Ca 176/2007-65, a která byla tehdy akceptována i v potvrzujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26.8.2009, č.j. 1 Afs 49/2009-109.

Na tomto místě je třeba, aby se soud zabýval charakterem autoremedurního rozhodnutí správce daně, kterým bylo vyhověno odvolání daňového subjektu pouze částečně. Z judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 13.7.2007, č.j. 8 Afs 24/2006-68) vyplývá, že prvoinstanční správce daně, rozhoduje-li o odvolání postupem podle § 49 daňového řádu, je v postavení odvolacího orgánu. Ovšem toto postavení odvolacího orgánu je nutno chápat z hlediska procesního a z hlediska procesních možností, které má správce daně v rámci autoremedurního rozhodování k dispozici. Z hlediska charakteru samotného rozhodnutí vydaného v rámci autoremedury je nutno dovodit, že se jedná o prvoinstanční rozhodnutí vydané správcem daně v rámci odvolacího řízení. Autoremedurní rozhodnutí vydané správcem daně postupem dle § 49 daňového řádu nahrazuje původní prvoinstanční rozhodnutí správce daně. Jde o nové rozhodnutí ve věci. Skutečnost, že v případě autoremedurního rozhodnutí jde o prvoinstanční rozhodnutí, jednoznačně dokládá i fakt, že proti rozhodnutí, kterým je odvolání daňového subjektu vyhověno pouze částečně, je přípustné odvolání, které vyřizuje odvolací orgán běžným postupem dle ustanovení § 50 daňového řádu.

Zdejší soud zastává názor, že ačkoli se většinou ve výše citovaných rozhodnutích rozšířeného senátu uvádí jako prvostupňové rozhodnutí platební výměr, je třeba s ohledem na charakter právní úpravy obsažené v ustanovení § 49 a § 50 daňového řádu výše uvedené závěry plně vztáhnout i na případ, který je předmětem daného řízení, kdy prvostupňovým rozhodnutím, které bylo rozsudkem soudu zrušeno současně s rozhodnutím druhostupňovým,

bylo rozhodnutí správce daně v rámci autoremedury postupem dle § 49 odst. 1 daňového řádu. Závěry obsažené ve výše citovaných rozhodnutích rozšířeného senátu je tedy dle soudu možno plně aplikovat i na daný případ.

V tomto směru dle soudu nezbývá než konstatovat, že daňové řízení vedené daňovými orgány vůči žalobci po právní moci rozhodnutí Krajského soudu ze dne 4.2.2009, č.j. 15 Ca 176/2007-65, kterým bylo pravomocně zrušeno jak rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem tak i autoremedurní rozhodnutí správce daně o odvolání proti konkludentnímu vyměření daně, bylo řízením nezákonným. Na základě uvedených úvah dospěl soud k závěru, že v tomto směru jsou námitky žalobce důvodné a jak žalobou napadené rozhodnutí tak i nové autoremedurní rozhodnutí správce daně ze dne 27.5.2010 jsou nezákonná rozhodnutí ve smyslu § 78 s.ř.s.

Vzhledem ke skutečnosti, že soud dospěl k závěru, že po zrušení autoremedurního rozhodnutí správce daně ze dne 17.1.2007 a rozhodnutí původního žalovaného o odvolání proti tomuto rozhodnutí rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4.2.2009, č.j. 15 Ca 176/2007-65, již nemělo být ze strany daňových orgánů vedeno další řízení směřující k vyměření daně a s ohledem na závěr o nezákonnosti takového dalšího řízení, dospěl soud k závěru, že je zcela nadbytečné zabývat se dalšími námitkami žalobce.

Pro úplnost soud jen poznamenává, že neshledal důvodnou námitku žalobce, ve které namítal nicotnost žalobou napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího autoremedurního rozhodnutí správce daně ze dne 27.5.2010 s poukazem na skutečnost, že v důsledku autoremedurního rozhodnutí správce daně ze dne 17.1.2007 a na něj navazující rozhodnutí o odvolání proti němu zaniklo konkludentní rozhodnutí o vyměření daně a následně v době vydávání autoremedurního rozhodnutí správce daně ze dne 27.5.2010 již tedy bylo rozhodováno o odvolání proti neexistujícímu rozhodnutí.

Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4.2.2009, č.j. 15 Ca 176/2007-65, byla rozhodnutí Finančního úřadu v Litvínově ze dne 17.1.2007, č.j. 2130/07/207971/2783, a rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 13.7.2007, č.j. 9179/07-1200, zrušena ex tunc. Konkludentní vyměření daně na základě daňového přiznání žalobce tak zůstalo nedotčeno. Z toho vyplývá, že i v případě, že by rozhodnutí Finančního úřadu v Litvínově ze dne 27.5.2010, č.j. 29125/10/207971505917, a rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 27.10.2010, č.j. 9612/1200-506330, bylo následně zrušeno, stále by ve vztahu k žalobci existovala řádně vyměřená daňová povinnost vyměřená konkludentně na základě žalobcem podaného daňového přiznání.

Dále soud konstatuje, že otázkou, zda rozhodnutí vydané finančními orgány po rozsudku správního soudu, kterým bylo zrušeno rozhodnutí odvolacího orgánu i prvostupňové rozhodnutí, je nicotné nebo jde pouze o rozhodnutí nezákonné, se zabýval poměrně obsáhle i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v již výše citovaném rozhodnutí ze dne 14.4.2009, č.j. 8 Afs 15/2007-75. V tomto rozhodnutí dospěl rozšířený senát k závěru, že následně rozhodnutí vydané po zrušujícím rozsudku soudu není rozhodnutím nicotným, ale že jde o rozhodnutí pouze nezákonné. Vydání rozhodnutí finančními orgány, které nerespektuje překážku věci rozhodnuté, tedy nelze považovat za důvod k vyslovení nicotnosti takového rozhodnutí. Tento závěr je zcela v souladu s dosavadní judikaturou Nejvyššího správního soudu, kdy např. v rozhodnutí ze dne 22.7.2005, č.j. 6 A 76/2001-96, publikovaném ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 793/2006, je uvedeno: „*Nicotný je správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze.*“

Takovými vadami jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislušnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí.“. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud konstatuje, že v daném případě žalobou napadené rozhodnutí ani jemu předcházející autoremedurní rozhodnutí správce daně netrpí uvedenými zásadními vadami a nelze je proto považovat za rozhodnutí nicotná.

K argumentaci žalobce rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 5.5.2010, č.j. 1 Afs 29/2010-66, soud poznamenává, že tuto argumentaci shledal jako zcela nepřiléhavou, neboť v případě, o němž rozhodoval Nejvyšší správní soud vůbec nedošlo ke konkludentnímu vyměření daně v důsledku zahájení vytýkacího řízení. Následně v rámci vytýkacího řízení nebyla vyměřena daň v rámci prekluzivní lhůty. Skutkový stav byl tedy zcela odlišný od právě projednávaného případu. Rovněž argumentaci ze strany žalobce rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17.3.2006, č.j. 1 As 27/2004-73, neshledal soud jako přiléhavou, neboť v tomto případě se jednalo o řízení o poskytnutí informací dle zák. č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění dle kterého se v případě neposkytnutí informací pouze předpokládala fikce vydání zamítavého rozhodnutí. Oproti skutkovému stavu, který byl podkladem pro předmětné rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, však v daném řízení konkludentní vyměření provedeno bylo a byl o tom proveden záznam na podaném daňovém přiznání.

S ohledem na výše uvedené soud napadené rozhodnutí původně žalovaného ze dne 27.10.2010, č.j. 9612/10-1200-506330, zrušil pro nezákonnost a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Současně zrušil i rozhodnutí Finančního úřadu v Litvínově ze dne 27.5.2010, č.j. 29125/10/207971505917, neboť k výše zmíněné nezákonnosti došlo již ve stádiu řízení před správcem daně (§ 78 odst. 1 věty první a § 78 odst. 3 a 4 s.ř.s.). V dalším řízení bude pak správní orgán podle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, který byl vysloven v tomto zrušujícím rozsudku.

Na tomto místě soud poznamenává, že ke zcela totožným závěrům ohledně předmětné věci již dospěl ve svém rozsudku ze dne 16.10.2013, č.j. 15 A 53/2010-106, kterým rozhodoval na základě totožného skutkového stavu o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu. Uvedený rozsudek byl napaden kasační stížností, o níž je v současné době před Nejvyšším správním soudem vedeno doposud neskončené řízení pod sp. zn. 1 Aps 14/2013.

Žalobce měl v projednávané věci plný úspěch, a proto soud podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. uložil žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě ve výši 17 730,- Kč, která se skládá z částky 2 000,- Kč odpovídající soudnímu poplatku, z částky 8 400,- Kč za čtyři úkony právní služby po 2 100,- Kč poskytnuté zástupcem Mgr. Romanem Vojtou, LL.M. [převzetí věci, podání žaloby, podání repliky a podání doplnění ze dne 15.8.2012 podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradních advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném do 31.12.2012], z částky 3 100,- Kč za jeden úkon právní pomoci [účast u jednání soudu dne 11.12.2013 podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. g) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradních advokátů za poskytování právních služeb,

ve znění účinném od 1.1.2013] a z částky 1 500,- Kč za s tím souvisejících pět režijních paušálů po 300,- Kč a z částky 2 730,- Kč odpovídající 21% DPH z výše uvedených částek kromě soudního poplatku.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 11. prosince 2013

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová